

Half-Life

Negyedik fejezet

Írta: Francesco Poli

Fordította: Gajdács Ádám (Mr. Fusion / Aelric)

"Gazdagon, vagy koldusszegényen, de rendületlen hittel, a kudarc lehetőségétől sem tartva tettem, amit kellett, s küzdök álmaimért most is, szilárdabban, mint bármikor ezelőtt."

Ezt a regényt **Derek Kevin Smart**nak ajánlom

Találkozunk a csillagok között...

Nyilatkozat

Bárki, aki ezt a dokumentumot olvassa, kinyomtatja, vagy akár csak birtokolja, elismerte, hogy magára nézve érvényesnek tartja az alább leírtakat.

[A közérthető magyarázatok és megjegyzések szögletes zárójelben vannak, mint ez itt. Mindenképp ajánlatos az itt leírtak elolvasása, mert fontos dolgokról van szó, és megsértésük nem megbocsátható.]

Ez a regény a Valve Software által készített (és a Sierra On-Line inc. által forgalmazott) Half-Life című játék alapján készült. Minden, a Half-Life című játékban, vagy az ahhoz kapcsolódó munkákban szereplő szellemi termék, mint például, de nem kizárólag, a nevek, helyszínek, és jelképek a Valve Software tulajdonát képezik. Ezen regény megszületését a Valve Software nem segítette, és hivatalosan nem hagyta jóvá, így nincs befolyásuk a regény tartalmára, sem magára a regényre bármilyen formában, kivéve a regény megjelenésének megtiltásához való megkérdőjelezhetetlen jogukat. Amennyiben a Valve Software erre vonatkozó kijelentést tesz, a regény minden további kommentár nélkül megsemmisítésre kerül, és a továbbiakban nem lesz hozzáférhető a nyilvánosság számára.

[Tehát ami nem a Valve-é, vagy bárki másé, az az enyém. Egy kérés a Valve-hoz: ne pereljenek be! Ha csak egy mód van rá, kérem, ne pereljenek be!]

Minden más, amivel kapcsolatban sem a Valve, sem más jogi- vagy magánszemély hitelt érdemlően nem tudja bizonyítani, hogy az az ő tulajdonában van, az Francesco "Warzone" Poli szellemi terméke, és kizárólagos tulajdona, minden jog fenntartva. Ilyenformán a kiadvány sem egészben, sem részleteiben nem reprodukálható az eredeti 'Adobe Portable Document Format' (.PDF) formátumon kívül bármilyen más módon, a szerző egyértelmű, közvetlen, és *írással* engedélye nélkül.

[Ne másolja ki, és illessze be más szövegszerkesztő alkalmazásba az eredeti .PDF file bármely részletét, már csak azért se, mert ez nem csak zavarna engem, de elvesznének a szövegformázási elemek is, így a végeredmény kinézete eléggé megkérdőjelezhető volna.]

Mindazonáltal jogában áll kinyomtatni ezt a dokumentumot tetszőleges példányban, azzal a feltétellel, hogy a nyomtatás forrása az eredeti, módosítatlan, általam terjesztett .PDF file, valamint, hogy a kinyomtatott példányra ugyanazon megkötések érvényesek, mint az eredeti .PDF változatra.

Ezen kívül megengedett még a kinyomtatott forma szabad terjesztése, abban az esetben, amennyiben az az eredeti, csonkítatlan, módosítatlan .PDF dokumentumból készült, és a terjesztésért semmilyen, még a papír árát fedező költséget sem számítanak fel, valamint nyomtatvány leendő tulajdonosa elfogadja a fentebb meghatározott feltételeket.

[Kinyomtathatja, de semmilyen módon és formában nem árusíthatja ezt a dokumentumot, és mivel a hordozó eladása a rajta levő szellemi termék eladását is jelenti, ami pedig jelen esetben hivatalosan nem jóváhagyott, árusítása törvénybe ütköző cselekedet. Azonban mivel nem ön a kérdéses anyag szerzője, az ügy miatt végül engem vonnának felelősségre. Világos?]

Terjesztheti ezen kívül, sőt kifejezetten megkérném erre, az eredeti .PDF file-t, amennyiben az az általam kiadott teljes, módosítatlan verzió.

Azonban amennyiben például egy website-on kívánja hozzáférhetővé tenni ezt a file-t, ehhez előbb a szerző írással engedélyét kell kérnie, kivéve, ha maga a szerző kéri fel a file hozzáférhetővé tételére a szóban forgó website-on.

[Hacsak ön nem bizonyítottan érdemtelen erre, és az esetek nagy többségében erről nincs szó, engedélyt fog kapni; ez a kikötés főként azt a célt szolgálja, hogy ön és a site-ja általam megemlézésre kerüljön a file hozzáférhetővé tételének elismeréseképpen, és egy, az ön site-jára mutató link kerülhessen a projekt homepage-ére.]

Amennyiben számítógépes játékokkal foglalkozó magazin kívánná megjelentetni ezt a történetet a kiadványhoz járó CD-ROM-on, írással engedélyt kell kérniük, és eljuttatni részemre a file-t tartalmazó kiadvány egy módosítatlan példányát.

[Nem hinném, hogy ilyen veszély fenyegethet, de hátha valakinek támad egy hirtelen rossz gondolata...]

Ezen magyar fordítás a szerző, Francesco Poli tudtával, és beleegyezésével készült, és a fentebb olvasható kikötések maradéktalanul érvényesek rá. A magyar fordítás, az abban foglalt tartalomtól eltekintve, melynek részleteiben illetve teljes egészében a fentebb említett Francesco "Warzone" Poli, valamint a Valve Software a tulajdonosa, a fordító, Gajdács Ádám tulajdona, minden jog fenntartva.

[Tehát a regényt nem én írtam, csak a legjobb tudásom szerint lefordítottam. Mindazonáltal a fordítási munka tényéből származó eszmei(!) nyereség engem illet, és senki másét.]

Egyéb megjegyzések

A projekt homepage-e

A regényhez egy homepage is tartozik, ami megtekinthető a <http://members.xoom.com/hlnovel> címen.

A dokumentum olvasásához

Javaslom, hogy a következő lehetőségeket állítsa be az Acrobat Reader 'View' menüje alatt, melyek könnyebbé teszik az olvasást:

- Fit width
- Continuous
- Page only

Megjegyzés: az Acrobat Reader 4.0 verzióban ez kicsit másképp néz ki, egy új 'View' menü érhető el a CTRL+K billentyűk megnyomásával. A részletekről a program kézikönyvéből tájékozódhat.

4. Irodai munka

Gordon a szervizliftből kilépve a pokolban találta magát.

A karbantartó helyiség falainak nagyobb részét szétvetette a robbanás, így a maradványokon átnézve láthatta, hogy odakint minden romokban hever. Az álmennyezet paneljeinek nagyobb része érzékeny bűcsút vett a tartókerettől, láthatóvá téve így a mindeddig általuk elrejtett különféle kábeleket, melyek némelyike kettévágva lengedezett a padló fölött, miközben a rajtuk levő nagyfeszültség hatására sűrűn szikrákat szórtak mindenfelé.

A kinti falak többsége azért nem volt olyan rossz állapotban, mint a karbantartó helyiségé, bár néhányon látszottak repedések. Jobbára azonban inkább tűzharc nyomait viselték magukon, és némelyiken friss vérfoltok is éktelenkedtek, amiket vissza lehetett követni a vér nem messze heverő egykori tulajdonosaiig. Ezen kívül felborított asztalokból, iratszekrényekből, és íróasztalokból összerótt barikádok álltak mindenfelé.

Az egyetlen fényforrást a szükségvilágítás, és a csendesriasztó jelzőfényei jelentették, az egész hely mintha vörös ködben úszott volna.

Gordon épp az egyik barikád mögé érkezett a karbantartó helyiségből. Szörnyű csend nehezedett a környékre, melyet csak a hol a sima padlón, hol faforgácson, hol pedig vértócsákban taposó csizmájának hangja tört meg néha.

Úgy egy tucatnyian lehettek a barikád mögött; néhány tudós, az elmaradhatatlan fehér laborköpenyben, a többiek pedig örök, még mindig fegyvereiket markolva. Gordon lehajolt, hogy közelebből szemügyre vegye őket, és azt kellett látnia, hogy legtöbbször nem golyó- vagy karomnyom látható, hanem mintha megégtek volna. Az égésnyomok leginkább az arcra, és a has tájékára összpontosultak.

**BEEP* *BEEP* "Figyelem: ismeretlen biológiai egyed harminc méteren belül. Az egyed nem azonosított. Fokozott óvatosság javasolt."*

- GRGZXDIEXZED – hallatszott a háta mögül torz motyogás, mire felkapta az egyik őrtöltött rohampuskáját, és megfordult.

Azután csak állt, tátott szájjal.

Látott már ilyet, de hol? A lény leeresztette a karjait, úgy, hogy az ujjai majdnem a padlót érintették, mire egyre erősödő szikrázás kezdődött, ahogy a lény újra emelni kezdte a kezét. Minden egyes ujjából egy-egy miniatűr zöld villám nyújtózott a padló felé, és mielőtt Gordon reagálhatott volna, a lény már teljesen fel is emelve a kezét rámutatott, mire egy, a ruhája mellrészére előtt bekövetkező robbanásszerű jelenség vágta földhöz.

**BEEP* *BEEP* "Figyelem: súlyos áramütés érte. Giroszkópok leálltak – újraszinkronizálás folyamatban." *BOOP* *BOOP* "Reaktív pajzs hatvan százalékon, stabilizálódik."*

**BEEP* *BEEP* "Az egyed besorolása: ellenséges. Különleges elővigyázatosság javasolt. Giroszkóp-újraszinkronizálás sikeres. Károsodás elhanyagolható."*

A lény közelebb futott, majd megint elkezdte leereszteni a karjait. De ezúttal Gordon átváltott egy kapcsolót a kezében tartott puskán, és meghúzta a ravaszt. Egy sor üres hüvely röppent ki a töltényűrből, és ért földet halk koppanásokkal szertepattogva, ahogy a sorozatlövésre állított fegyver megszórta ólommal a lényt. Az zöld vért fröcskölt szerteszét, és szétlőtt mellkassal összeroskadt.

Gordon újratöltött, majd arra eszmélt, hogy a puska már vissza is került a tárolójába.

Ez volt a negyedik alkalom. De most fáradt volt.

Belefáradt abba az ismeretlen eredetű tudásba, amivel a fegyverekről, és az ellenségeiről rendelkezett.

Abba, hogy nem tudta, miért nem kíváncsi arra, mi is volt az a lény, és hogy honnan tudta, hogy az imént egy tizenkettes kaliberű Smith & Wesson CAWS sörétes rohampuskát sütött el.

Ezúttal nem egyszerűen csak kétségbe esett, de dühös is volt. Tudni akarta, miért tudja, amit tud, és miért nem akarja tudni, amiről nem vesz tudomást.

Valaki jó néhány válasszal tartozott neki. De ki lehetett az?

- Már tudom is...

Dühösen tolta szét maga előtt a rögtönzött barikádöt, mikor végre rájött, ki lehet az, akivel érdemes volna beszélnie.

- Alfa vezér, van itt pár másodlagos célunk.

- Rendben, Alfa három. Gondoskodjanak róluk.

- Nyugtázva. Vétel és vége.

Csak egy órája voltak még a D szektorban, de már alaposan befészkeltek magukat, kialakítva egy hídfőállást a raktárházban.

Márpedig ez nagyon helyénvaló is volt így, mert az idegen tevékenység csak erősödni fog, amint nagy N rájön, mi történik tulajdonképpen. Csak abban reménykedett, D tudja, mit csinál. Annyit biztosan tudott, hogy már majdnem mindent megkaptak, amit csak lehetett. De hogy egy GRS?

Alig valamivel a barikádon túl a földön kívüli villámszóró lények, és az intézet személyzetének holtteste heverték vegyesen. Gordon dühösen igyekezett nem is törődni velük. A tűzharc nyomairól immár tudomást sem véve sietett tovább egy második folyosóba, út közben átbújva egy újabb sérült kábel alatt, ami szintén nagyfeszültségű szikrákat eregetett mindenfelé.

Már tudta, kit is keres tulajdonképpen, de azon, hogy hogyan maradhatott életben, csak akkor csodálkozott el, mikor elérte a célját. Mivel az illető életben maradt.

A felfordított asztal mögött, vérmocskos papírokon egy test hevert, halkan motyogva magában. Nem nézett ki sokkal jobban, mint a többiek, de legalább még lélegzett. És amint Gordon közelebb ért hozzá, azonnal felismerte.

- Gordon... Ah, Gordon...

Szemmel láthatóan nehezen tudott egyszerre beszélni, és lélegezni.

- Mi az ördögöt tett velem, maga nyomorult? Jobb, ha beszél! – mondta Gordon dühösen, de aztán villámcsapásként érte a felismerés, hogy talán ő sem tudja, mi folyik itt.

- Gordon, sajnálom... Annyira sajnálom. Nem lett volna szabad... Nem kellett volna...

Tehát lehet, hogy mégis tudta?

- Mondja el, Kleiner! Mondja el! Tudnom kell, mi az isten történik velem! És maga el tudja mondani, igaz?!

Gordon megint dühbe jött, miközben az alig lélegző John Kleiner megérintette a mellkasán levő sebet.

- Tudom, de... Hogyan... Meg kellene... Meg kellett volna... Nem. Nincs idő elmagyarázni, Gordon. ... Már nincs idő... Sajnálom...

A férfi szemmel láthatóan teljesen össze volt zavarodva, és Gordon csak akkor látta meg az elmeállapotát valamelyest megmagyarázó égést a halántékán, mikor az elfordította a fejét.

- Legyek átkozott... Átkozott örökre. Te voltál a legjobb. Ti voltatok a legjobbak... De én... Nem, én... – a férfi egy pillanatra elhallgatott – Találd meg a nőt... Találd meg, és mondd meg neki, hogy még mindig szeretem, ahogy téged is szeretlek, Gordon...

A férfi megérintette Gordon karját.

- Az én...

Kleiner még egyszer levegőt vett, de már nem fújta ki többé.

Gordon felegyenesedett, és lepillantott, dühé sehol sem volt már. Bánathullám csapott le rá, végül visszaereszkedett a földre, hogy eltöprengjen az eseményeken.

Jonathan Kleiner nem csak az elméleti fizikaprofesszora volt az egyetemen, de jó barátja is egyben. Abban különbözött a többi professzortól, akik legfőképpen a pénzért oktattak, és nem

foglalkoztatta őket a tanítványaik sorsa, hogy olyan elhivatottsággal tanította, és tanulta maga is folyamatosan a fizikát, amit Gordon csak csodálni tudott.

Ő volt a fix pont egész egyetemi élete alatt. Sok jó tanítványa volt a különböző szakokon, de sosem tagadta azt a tényt, hogy Gordon volt az egyik kedvence.

Gordon emlékezett, mennyire megrázta, mikor eljutott hozzá Kleiner halálhíre. A diplomaosztót teljesen az ő emlékének szentelték, és mindaddig, míg alig néhány hónapja Materas fel nem hívta, és be nem szervezte a Black Mesa tudományos személyzetébe, nem is tudta másként. Csak ekkor szerzett tudomást arról, hogy meggy Kleiner sora a C szektor tudócsoportjának tagjaként, de akkor az első dolga az volt, hogy felkeresse, és felelevenítsék a régmúlt időket...

Mennyire örült akkor az újra megtalált barátjának...

Az elhomályosulni látszó HUD-on megjelent egy mondat: "Pincér, légy a levesemben! – CSOBB!"

Sötétség. Csak a sötétség létezett... De mégsem. Volt ott egy hang is.

- Mennyi... Mennyi ideje vagyok már itt?

Kinek a hangja ez?

- *Túl régóta. Ideje továbbállni.*

Ez egyértelműen az ő hangja volt.

**BOOP* *BOOP* "HEV alvási üzemmód kikapcsolva. Másodlagos funkciók újraindítása sikeres. Nagyon biztonságos reggelt kívánok."*

Miközben a szintetizált férfihang beszélt, a sötétség is oszlani kezdett. Utána a vér vöröse következett, de az is elmúlt gyorsan, ahogy a falak mozgásba lendültek.

- Hová megyek?

- *Nagyon jól tudod te is, hová. Meg kell találnod az Egyetlent.*

- De... Most? Itt? És ha sikerül is, akkor mi lesz? Mit kell tennem? Mondd el, kérlek!

- *Csak figyelj rám továbbra is. Majd megérted.*

A hang elhalkult, ahogy most már teljesen öntudatra ébredve rájött, mi történik. A cél még bizonytalan volt, és bizonytalanok voltak az indítékok is.

Csak egy mód kínálkozott, hogy fényt derítsen rájuk.

Majdnem egy óra telt el, mire Gordon maga mögött hagyta az irodákat. Az eredeti feladatot visszahelyezve a tennivalók listájának első helyére, elmélkedését több kérdéssel, mint válasszal zárta.

Kleiner azt mondta, tudja, mit tett vele... Meg azzal a nővel, bárki legyen is ő. Azonban ez a tény nem lepte meg különösebben... Bár azt is figyelembe véve, hogy Gordon bizonyos dolgokról nagyon is sokat tudott, ez talán valóban nem is volt meglepő.

Ami azonban még furcsább volt, hogy Kleiner hogyan maradt életben. Gordon alaposabban megvizsgálta a testet, és rájött, hogy a halántékán levő seb tulajdonképpen nem is égésnyom, hanem inkább véraláfutás. Nem valami súlyosabb koponyasérülés nyoma, csak felületi bevérzés, ami két kis pontból indult ki. Az a két fecskendő, amit az iroda átkutatása során talált, üres volt ugyan, de használt. Mi az ördögöt csinálhatott Kleiner egész idő alatt? És vele mit tett? De ami talán a legfontosabb, mik voltak azok a különös lények, amelyek szabadon kóboroltak az építményben?

Ez az egész egyre inkább olyan jelleget öltött, mint azok a régi tudományos-fantasztikus filmek, amiket még fiatalabb korában látott. Sosem szerette igazán a sci-fit, inkább a valódi tudomány érdekelte; bár azt a ruhát, amit épp magán viselt, a legtöbben simán a sci-fi kategóriába sorolták volna.

Gordon sóhajtott, és mivel más teendője itt már nem volt, elindult a raktárház felé, a ruhája segítségét véve igénybe az eligazodáshoz. Ugyanis időközben azt is kiderítette, innen nem lehet kapcsolatba lépni az intézet többi részével; a számítógépek működtek ugyan, de azt

jelezték, hogy nincs kapcsolatuk a hálózattal, mivel a D szektort is jelentős mértékben érintették a baleset következményei. A tartalék hálózat pedig nem válaszolt, mintha nem is létezett volna.

Így a felszín elérése maradt az egyetlen reménye.

Az irodarészleg immáron megint csendes volt, csak a léptei, és néha a meghibásodott berendezések egyike-másika csapott halk zajt. A mészárlás teljesnek tűnt, de Gordon remélte, néhány tudós talán még rettegve bujkál valamelyik kisebb irodában, attól tartva, hogy ő is a rémségek egyike.

A károk egy ideig valamivel enyhébbnek tűntek, de a raktárterület felé közeledve megfigyelhette, hogy megint egyre nagyobb méreteket öltenek. Utánanézve a térképen láthatta, hogy ez a terület tulajdonképpen megint közelebb esik a vizsgálati helyiséghez, mint az eddigiek.

Mikor jobban megnézte a térképet, arra is rájött, hogy a súlyosabban károsodott területek félkörben helyezkedtek el, melynek középpontjában a vizsgálati helyiség állt. Úgy tűnt, a rezonancia-kaszád gömbszerűen fejtette ki a hatását: ami bizonyos határon belül volt, komoly károkat szenvedett, ám ez a hatás kifelé fokozatosan enyhült, és már csak kisebb károkat okozott.

Átvágott egy újabb, félig elpusztult, csendes helyiségen, ami mintha sárgás ködben úszott volna, a levegőben lebegő betonpor és az azt megvilágító szükségvilágítás miatt, ami után már a felfelé vezető lépcsők következtek. Odafent pedig elvileg valamilyen lift várta, amivel feljuthat a raktárházba, bár remélte, hogy talál egy gyalogosan járható útvonalat is.

Abban a pillanatban, amint rálépett az első lépcsőfokra, meghallott valamit odafentről.

Határozottan nem emberi jellegű morgás volt, amelyet még nem hallott ezelőtt.

Még halk volt, de folyamatosan hangosodott.

Néhány lépcsőfokot feljebb lépett, majd ismét felnézett. Innen már látta a lépcsőfordulót, meg azt is, hogy valami kis sárga dolog mocorog a fordulóban.

Mikor Gordon észrevette, hogy annak a valaminek karmai vannak, és az egész alsó fele egy hegyes fogakkal teletűzdelt száj, már túl késő volt.

Azért megkésétt próbálkozás gyanánt lebukott, de ez már semmit sem segített. A lény néhány milliméterre a homlokától pattant le az erőtérről, és halkán visítózva esett a földre.

BEEP* *BEEP* *"Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva. Különleges elővigyázatosság javasolt."* *BOOP* *BOOP* *"Reaktív pajzs károsodása: elhanyagolható."*

Most a teremtmény alsó része volt látható, amit a HEV erős pajzsa alaposan összeégetett, és a kis dög vergődött és nyekergett. De végül valahogy mégis átfordult, és egy erőtlén sikkantással megint támadni próbált, de ezúttal a Gordon pisztolyából indult lövedék végleg megállította.

Az ötödik alkalom... De nem, ez most megint más volt. Gordon a kis lényhez lépett, és felemelte a földről, mert kíváncsi volt *valamire*. Nem is igazán arra, honnan származhatott, hanem hogy miért hasonlított annyira annak a 'C' szektorban látott lénynek a fejére.

De végül csak visszadobta a földre a lényt, mert az ettől az egyetlen dologtól eltekintve semmi más vonatkozásban nem érdekelte, és tovább sietett az első emeleti pihenőhöz, ahol bugyborékoló hang ütötte meg a fülét jobb felől.

Egy sarokban, egy nagy vértócsa közepén egy tudós hevert. A feje sárga volt, és pulzált, csakúgy, mint a karjai. Lassan, visszataszítóan, de kétségtelenül...

- Hogy halad a terv, D?

- Elég jól. Már jó darabon előrenyomultunk.

- Helyes. Az ilyenfajta kísérleteket különösképp örömmel fogadjuk...

A kapcsolat ezzel elbomlott, de D ezúttal nem maradt egyedül.

G sietett oda hozzá, szemmel láthatóan aggódva.

- Uram? Uram! Lehetsséges, hogy van még egy problémánk, amivel eddig nem foglalkoztunk.

- És ezúttal mi az, G? – kérdezte D, mert szokásával ellentétben ezúttal mindenki véleményét hallani akarta a tervével kapcsolatban. Hallani akarta a véleményüket, mert a rázósabb úton végighaladva tanulta meg, hogy még a legapróbb részlet, vagy legvalószínűtlenebb probléma figyelmen kívül hagyása is kudarchoz, és ezzel a halálához vezethet. G viszont elég különös módon mindeddig nem sokszor szólalt meg.

- Honnan tudhatjuk biztosan, hogy a GRS a szokásos öltözkéiben lesz?

A felismerés elég keményen érintette D-t. Ez egy igen komoly probléma volt, amire mindeddig egyáltalán nem gondolt. Hiszen nem szerezhette meg egy GRS-t, ha nem tudja felismerni, hogy amit lát, az éppen az. És mivel a terv nagyobbik része csak azután következhetett, hogy szereztek egy GRS-t...

- Igaza van... – mondta D, majd egy jó percig töprengett. Egy megoldás akadna, de nem épp a legkellemesebb.

G már majdnem-mosollyal arcán szólalt meg.

- Uram, ha ssszabadna javasolnom...

D közelebb hajolt, hogy meghallgassa G mondanivalóját.

A kert csendes volt a napnak ebben az órájában, az éjszakai állatok neszeit sem lehetett már hallani. Az alak lassan lépkedett, üres tekintettel nézelődve.

- *Tetszik ez a hely, igaz?*

- Mondanám, hogy igen, de nem mondom. Te pedig tudod, miért nem.

Kis szünet következett, mielőtt a hang folytatta volna.

- *Sajnálom, de tudod, hogy nem volt más lehetőség. Vagy ez, vagy a halál.*

- Ettől még nem lesz könnyebb a dolog. A kettő már túl sok. Mindig túl sok.

- *A kettő a tökéletes szám. Mindig a tökéletes szám. Mert velem sosem leszel egyedül.*

- És mi van, ha az akarok lenni?

- *Nem fogsz erre vágyani. Bízz bennem.*

Az alak leguggolt, és a még mindig üresen meredő szemekből könnyek patakzottak alá.

Gordon rosszul érezte magát az undorító módon pulzáló sárga valamiből lecsorgó rózsaszín és sárga nyálka láttán, ami tovább mocskolta a vérfoltos laborköpenyt.

A jobb kar hirtelen gyorsabb pulzálásba kezdett, majd a váll magasságában a hús szinte lerobbant róla, vér- és nyálkázápor kíséretében, felfedve a furcsán sötét csontot. További kisebb robbanások, és undorító hangok következtek, egészen addig, míg a kézfej is lecsupaszodott, és láthatóvá váltak a párosával összenőtt ujjcsontok, melyek kinyújtva hátborzongatóan hosszúak és vékonyak voltak.

A másik kar is hasonló átalakulásba kezdett, de mielőtt a folyamat befejeződhetett volna, egy teljes tár kilencmilliméteres lövedék csapódott a lény fejébe.

Hang nem hallatszott, de az átalakulás lelassult, majd teljesen megállt, végül a lény mozdulatlanul hevert a sarokban.

Undorát legyőzve Gordon megközelítette a testet. És aznap másodszor, megint kíváncsiságot érzett.

- Na végre! – suttogta tulajdonképpen magának, de lelkesedése csak addig tartott, míg neki nem gyürkőzött, hogy lefeszegesse a zombi fejét. De nem járt sikerrel, mert bármilyen folyamat játszódott is le köztük, az teljesen egyesítette a kis lényt az emberi koponyával.

De hát mi a pokol folyik itt? Végül a feszítővasat vette elő, hogy azzal hajtson végre egy kezdetleges belső-szervi vizsgálatot, amiben a ruha hányáselleni szer beadásával segítette.

Bár nem voltak mélyreható ismeretei az ember belső szerveit illetően, de odabent minden nagyjából rendben levőnek látszott; eltekintve a még mindig mindenfelé mocorgó kis sárga férgekől.

A látvány túl soknak bizonyult, és miközben Gordon felállt, az undor majdnem megnyerte a csatát a hányásellenes szerrel szemben. Lehunyta a szemét, és megpróbálta kizárni magából a borzalmas látványt.

Nem sikerült neki, de legalább mikor újra kinyitotta a szemét, észrevette a bal felé mutató nyilat a falon, fölötte a felirattal: "D szektor raktárház".

Be kellett végeznie a feladatát, mert nem csak a saját élete volt a tét. A gondolat, bár nem sokat, de mégis erőt adott neki, így útnak indult a nyíl által mutatott helyiség felé.

Odabent minden eddiginél több volt a törmelék, ez volt a 'C' szektorhoz legközelebb eső terület. Átbotorkált az itt heverő néhány test között, némi megkönnyebbüléssel nyugtázva, hogy ezek egyike sem volt fertőzött. Tehát bármik voltak is azok a sárga fej-izék, nem volt túl sok belőlük.

Végre egy jó hír.

Csak azt remélte, nem találkozik helyettük a korábban látott másfajta lények néhány 'testvérével'.

Gordon az elpusztult folyosóból egy újabb lépcső aljába ért ki, de a térkép szerint ez már az utolsó volt. Felkapaszkodott a félemeleti pihenőig, de mikor tovább indult volna, egy fehéres színű, de nem laboröltözéket viselő férfit vett észre a következő emeleten.

- Hé...? – kiáltott oda Gordon a férfinak, de csak egy pillanatig láthatta, mivel az futva hagyta el az emeleti pihenőt. Gordon a nyomába eredve száguldott fel a lépcsőkön, de értékes másodpercekkel lemaradva ért csak fel a férfi után, így a továbbvezető ajtókat már zárva találta, amiken túlról csak gyorsan halkuló léptek hallatszottak.

A rend kedvéért azért belelőtt a zárba, majd nekifeszült az ajtónak, de az nem engedett. Erre hátrált néhány lépést és lendületből rontott neki, ám az kitartónak bizonyult. Másodjára, majd harmadszor is megpróbálta, de az ajtó rendíthetetlenül állt a keretében.

Kimerülten adta fel a küzdelmet. A következő pillanatban valami reccsenő hang, egy trillázás, majd egy borzalmas tónusú szintetizált férfihang hallatszott.

"Figyelem: a D szektor irodai részlegében jogosulatlan behatolási kísérlet történt. Halálos megtorló intézkedés folyamatban."

Gordon mögött kinyílt egy mennyezeti panel, de ő csak akkor fordult meg, mikor a gépágyútorony már aláereszkedett, és felpörögtek a csövek.

- ... Szeretlek...

- *Ahogy én is téged.*

Semmi értelme nem volt, ezt mindketten tudták.

- Annyiszor próbálkoztunk már ezzel... De te is tudod, hogy nem fog valóra válni...

- *Dehogynem. Miért ne válna?*

- Mert... Mert én egy szörnyeteg vagyok. És mit tehet egy szörnyeteg a tökéletességgel szemben?

- *Mindent. Csak keresd meg az Egyetlent, és meglátod.*

- Láttam már. Semmi érdeklődés, semmi barátságosság. Semmi. Egyáltalán semmi.

- *Megváltoztak a dolgok, te is tudod. Te is megváltoztál. Nem is egyszer, mint minden más.*

Az alak ezután csendben haladt tovább a romos folyosón.

- A nőnek semmi nyoma?

- Semmi, asszonyom. Sajnálom.

Az idősebb nő dühösen nézett körül. A dolgok a terv szerint haladtak, azt a két kakukkfíókát kivéve. A férfi halott volt, ez már biztos, de a nő... Egy órája semmi jelet nem

észleltek felőle, és ez rossz jel. Megfordult, hogy megnézzen egy másik monitort, és közben megnyomta a mikrofon kapcsolóját.

- Hogy állunk?

- Nagyszerűen, asszonyom. Még két óra, és megkezdjük az előzetes működőképességi eljárásokat. A teljes működőképesség elérését tizenkét órán belülre várjuk, legfeljebb.

- Próbálják levinni hatra. Szükségünk lesz rá, mielőtt még túlságosan előre jutnának.

- Igen, asszonyom.

A kapcsolat lezárult, a nő pedig újra gondolataiba merült.

- A szektorbeli idegen aktivitás szintje még mindig ismeretlen. Legyenek készenlétben, emberek.

Az Echo osztag feladata volt a legnehezebb: a külső határvonalon járőröztek ellenséges erőket keresve. Néhányan közülük egész messzire behatoltak arra az ismeretlen területre, amit az irodarészleg romjai jelentettek, és megkezdtek azoknak az ostromelhárító eszközöknek a telepítését, amelyek lehetővé teszik majd számukra, hogy idővel elfoglalják az egész szektort.

Néhányuknak olyan volt ez az egész, mint egy sakkjátszma: áldozz fel egy gyalogot, hogy elkaphasd a királyt, zavard össze az ellenfelet, meg más efféle szarság. De a helyzet az volt, ő nagyon jól tudta, mi a lényeg: meg kell találni a megfelelő pozíciót, ahonnan az ember lesújthat az ellenfélre. És ez a pozíció nem mindig az a híres 'fölötte és mögötte' volt.

- Osztag, célpontom van! Ismeretlen biológiai nyavalya a lépcsőház első emeletén! De mi az isten lehet ez? Az eligazításon szó se volt fekete-narancssárga, pisztollyal rohangáló emberszerű izékről...

Alfa vezér erre nagyot sóhajtott. Jól gondolta, az osztaga még sosem látott HEV-t, a narancsszín meg egyébként is nagyon ritka volt köztük.

- Alfa vezér hívja Echo ötöt, jelentést, vétel.

- Itt Echo öt, uram! Érintkezés feltételezett ellenséges lénnel a...

- Tudom, Echo öt, nekem is van fülem. Amit látott, az egy négyes sorozatú HEV volt, valószínűleg valami okostojáson, aki épp szuperhőst próbál játszani. Mire vár még, adjon neki. Vétel és vége.

Ezzel most ellesznek egy darabig.

- Mi a...?! Újabb...

Hatalmas elektromos kisülés hallatszott a rádión át.

- Tűz, tűz! TŰZ!

- Echo hét elesett! Szerkezeti kár! Szerkezeti kár!

Ezután számos lövés hallatszott. Alfa vezér a fejét fogta, mikor rájött hol állomásozott Echo hét és nyolc, mikor az első következmények kezdtek itt is megmutatkozni.

Úgy látszik, mostantól húzósbabbá válik a dolog.

A gépágyú szinte ugyanabban a pillanatban le is állt, ahogy felpörgött, de nem húzódott vissza, csak ott lógott alá odafentről. A következő pillanattól kezdve Gordon nem láthatott semmit, mert kialudtak a fények, biztosan valamilyen áramellátási hiba lépett fel. Hálát adva az égnek a váratlanul jött segítségért, bekapcsolta a ruhába épített lámpát, aminek telepei közben feltöltődtek

Még egyszer próbát tett az ajtóval, de a helyzet változatlan volt. Úgy tűnt, kerülő utat kell keresnie.

Amint a kerülőút gondolata felötlött benne, a ruha HUD-ja azonnal ellátta jelenlegi környezetének térképével, amin a célját villogó vörös pont jelezte, jelenlegi helyzetét egy narancssárga jelzés, és két különböző lehetséges útvonal is feltüntetésre került különböző színekkel jelölve. Mivel ekkorra már úgy érezte, mindent látott, Gordont különösebben meg sem lepte ez az újabb bámulatos tulajdonság, egyszerűen csak szemügyre vette, majd gyorsan

el is vetette a vörössel jelölt útvonalat, ami idáig vezette, és helyette a másikat, a zöld jelzésűt választotta.

Az az útvonal a lépcsőház aljából indult, áthaladt néhány folyosón, majd a szellőzőrendszerben folytatódott. Hát – gondolta – ott legalább nem lesz bűdös. Ezzel útnak indult lefelé a lépcsőn.

Az irodai részleg most még csendesebb volt, mint korábban; az áramkimaradás elcsendesítette az összes berendezést, és most csak a léptei hallatszottak, ahogyan lefelé ereszkedett a lépcsőházban, felkészülten bármilyen, mindeddig nem látott rémségre.

Mikor a lépcsőfordulóba érkezett, gondosan ügyelt arra, hogy lámpája fénye elkerülje a halott majdnem-zombit, és körülnézett, hogy megtalálja a keresett ajtót. Rá is bukkant hamarosan, egy újabb holttest után: az ajtó sötétvörös volt, és egy kis ablaktól eltekintve teljesen jellegtelen. Belépett rajta, és a következő pillanatban a kezében találta a pisztolyt. Megtorpant, hallgatózni kezdett, de a saját lélegzetén kívül semmit sem hallott. Tett néhány lépést, majd megint fűlet.

Továbbra is semmi.

Igyekezett nyugodt maradni, legalábbis amennyire 'rossz énje' lehetővé tette ezt számára, és a pisztolyt a kezében tartva követte a HEV útbaigazítását a kanyargós, zezzugos folyosókon át. Lámpája fényköre jobbra-balra lendült, időről időre megvilágítva egy repedezett falat, egy vértócsát, vagy egy holttestet.

Az utolsó sarkon fordult be mielőtt egy nagyobb helyiségbe ért volna, ott találkozott vele. Egy újabb szörnyeteg, neki háttal.

BEEP* *BEEP* *"Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva. Különleges elővigyázatosság javasolt."*

Egy kicsit sem érte váratlanul a találkozást, tekintve, hogy már hosszú ideje teljes készenlétben állva haladt. Gyorsan tüzelni kezdett rá, mielőtt a lény egyáltalán még rájöhetne, hogy honnan érkezett a támadás, de mikor úgy a tár felénél járhatott, a pisztoly csak egy száraz csettenést hallatott.

"A lőszer elfogyott."

Sejthette volna...

Ahogy a fölöttébb zabosnak tűnő bestia megfordult, Gordon a padlóhoz fagyott a rémülettől, és képtelen volt bármit is tenni, miközben az az izé megtette a köztük levő rövid távolságot.

'Neki' pedig semmi nyoma. Talán 'rossz énje' magára hagyta? A lény gyorsan meglendítve bal karmát, megkarmolta Gordont, aki hátratántorodott ugyan, de nem esett el.

BOOP *BOOP* *"Reaktív pajzs ötvenöt százalékon, stabilizálódik."*

A lény ezután jobb karját készítette a következő ütéshez, de egy, az arca közepén levő szemére mért erős ütés megállította. Gordon megfürdött egy zöld nyálkazuhanban, és csak ekkor vette észre, hogy a feszítővas ott van a kezében.

A lény hátborzongatóan torz sikollyal omlott a földre Gordon természetellenesen üressé vált tekintete előtt, és ott vonaglott tovább.

A vonaglás lassan lelassult, végül teljesen abbamaradt, és a lény mozdulatlanul hevert egy zöld nyálkatócsa közepén.

Gordon minden sajnálat nélkül pillantott le a testre. 'Rossz énje' megint egyszer megtette... Azt kívánta, bár beszélhetne vele valahogyan, hogy megmondhatná neki, mikor maradjon nyugton, vagy mikor, és hogyan támadjon.

De legfőképpen azt kérdezte volna meg tőle, hogy mégis mi a francot keres pont az ő fejében?!

Még mindig kissé zavartan közelítette meg a következő ajtót, ami furán nagy volt, nem olyan, mint az eddigiek a részlegben, és sokkal nagyobb kilincs volt rajta. Lenyomta, és maga felé húzta az ajtót, majd megborzongott, a mögötte levő helyiségből kiáradó hidegtől. A ruha

klímarendszere gyorsan alkalmazkodott az alacsony hőmérséklethez, és Gordon, kissé vonakodva ugyan, de belépett a hűtőkamrába.

- Elvesztettem a kapcsolatot, uram. Most már semmi nyoma, vétel.

- Akkor hagyja, Echo öt. Fejezze be az eredeti feladatát, és térjen vissza a bázisra. Vétel, és vége.

Egy HEV. Igen, egy HEV ijesztett rá a társára. És még ő hitte, hogy ideges... Leguggolt, és úgy tíz centivel a padló fölött a falra rögzített egy nagyjából téglatest alakú, közepén egy nagy lencsével ellátott tárgyat. A szerkezet csattant egyet, majd halk hangot kezdett kibocsátani. A lencse fókuszba állt, miközben a hang egyre magasabb tónusú lett, végül egy rövid sípjel jelezte, hogy a lézer-gyújtású fal akna működésbe lépett, a mellmagasságban elhelyezett ikertestvére alatt.

Ha valami élő dolog megszakítja a sugarat... Bumm! Valami halott dologgá válik.

Végigsietett a folyosón, ellenség után pásztázva MP5-öse célzó-lámpájával. Bal kezében tartott hordozható letapogatója ugyan nem mutatott semmit, de azok után, ami az utóbbi időben errefelé történt, sosem lehetett tudni. A feladata az volt, igyekezzen felderíteni és visszajelteni az esetleges ellenséges erőket, és hogy csapdákat helyezzen el kulcsfontosságú helyeken. Eddig legalábbis ezzel foglalkozott, de mivel kifogyott a lézer-aknákból, most visszafelé tartott a bázisra, jelentést tenni, és újra felszerelkedni. És bár meglehetősen tapasztalt felderítő volt, az ellenség nem tartozott hagyományos értelemben vett haderőhöz, így nagyon odafigyelt mindenre, ami esetleg korábban elkerülhette a figyelmét.

Becsusszant egy sarok mögé, előtte és mögötte nem mutatkozott semmi...

Illetve, egy másodperc töredékéig látszó vörös fénypont valahol előtte, majd semmi. Hibázott a letapogató? Nem, ezek az eszközök a legfejlettebb fajtából valók voltak.

Kikapcsolta a lámpát, mozdulatlanra dermedt, és szakértő füllel hallgatta az őt körülvevő neszeket, de többi érzékszervével is a környezetét kutatta. Az akna halk zümmögésén, és saját lehalkított lélegzetvételein kívül mást nem hallott. Ha valami mégis volt a közelében, mestere lehetett a rejtőzködésnek.

Azután egy fémes, koppanó hang vonta magára a figyelmét, néhány méterrel maga előtt, amit azonnal egy sor hasonló, de egyre halkuló hang követett. Bekapcsolta, és a hang forrására irányította a lámpát, majd azonnal feljebb kapta, hogy megvilágítson vele valami menekülő kék dolgot.

- Osztag! Ellenséget észleltem!

Előrerontott, közben átlépve egy ovális tárgyon.

Robbanás következett, majd rázuhant a semmi.

Folytatása következik...